

DUELL MED WILLOCH PÅ EIDSVOLL

Avslutning

I morgen er det fire måneder til valget. Da skal vi sammen bestemme hvem som skal styre utviklingen i Norge de neste fire årene. Etter landsmøtene i de politiske partiene står alternativene klart fram:

På den ene siden en Regjering av Arbeiderpartiet. Den vil føre videre en politikk som setter arbeid for alle som overordnet mål. Vi er snart det eneste industriland

2.

som har maktet å holde sysselsettingen oppe. Det er skapt en kvart million nye arbeidsplasser i det tiåret vi med et kort avbrudd har hatt ansvaret. Vi kjemper videre for likestilling mellom kvinner og menn - 170 000 av de nye arbeidsplassene er gått til kvinner. Vi vil forsvare velferdsstaten. Da er vi også villige til å fortelle velgerne hva prisen for dette er: At vi må holde en nøktern linje. At vi må sikre finansieringen av fellesoppgavene. At vi ikke kan lokke med skattelettelser i stor skala selv om vi vil arbeide for et mer rettferdig skattesystem. I det internasjonale arbeidet vil vi sette kreftene inn for avspenning og nedrustning.

Vi har i en årrekke fått høre om et felles borgerlig alternativ. Det har aldri virket særlig overbevisende. Etter Kristelig Folkepartis landsmøte er det klart for alle at dette "alternativet" ikke hører hjemme i virkelighetens verden. Det har en klang av den rene uvirkelighet når Willoch og Benkow i Aftenposten står fram og forsikrer oss om at denne muligheten enda eksisterer. Det vi ser er jo bare den norske varianten av det svarteper-spillet Fälldin, Ullsten og Bohman driver i Sverige: Det dreier seg om hvem som skal bli sittende med skylda for det borgerlige sammenbruddet.

For velgerne er dette ganske uinteressant. Det som for dem er det viktige, er at de borgerlige partiene på ett

4.

område har vært overbevisende. Både i Norge og Sverige har de nemlig fått demonstrert så klinkende klart at de ikke er i stand til å regjere sammen. Vi kjenner mønsteret: store meningsforskjeller i sentrale saker, gradvis handlingslammelse og til slutt sammenbrudd. Staurene spriker. Til slutt raser børa i bakken.

Forrige gang de borgerlige partiene i Norge prøvde å regjere sammen, brukte de fem og et halvt år på å finne ut at de ikke kunne klare det. Denne gangen har de faktisk funnet det ut fem måneder før valget. Men de ønsker absolutt ikke å innrømme det.

5.

Alternativet til fortsatt Arbeiderpartiregjering er en ren høyreregjering. Men det kan vel da bli en handlekraftig regjering vil noen si - Høyre er vel enig med seg selv? Det er nok ikke så enkelt. En høyreregjering ville bli en mindretallsregjering - og den ville stå langt svakere i Stortinget enn Arbeiderpartiets mindretallsregjeringer har gjort. Den vil trenge støtte fra mellompartiene i en rekke saker. Vi vet hvordan det spriker i skattepolitikken, i alkoholpolitikken, i synet på u-hjelp, i distriktpolitikken, i landbrukspolitikken, i den økonomiske politikken - ja, det tar kortere tid å lage listen over hvor de er enige enn listen over uenigheten. Det er lett å tenke seg hvilken handlingslammelse denne situasjonen ville skape. Hvis Høyre velger å kjøre ut med ren høyrepolitikk,

6.

vil det på mange felter bety en rask politisk død. Hvis Høyre skal ta hensyn til mellompartiene, vil det medføre endeløse sonderinger og sjikksakk-kjøring - det er ikke sett å bære staur.

Gjennom en periode har det lyktes for Høyre å skape økt oppslutning gjennom å fri til alle grupper samtidig, gjennom systematisk utnyttning av misnøye og utålmodighet på alle områder. Men partiets politikk henger ikke i hop. Det går helt enkelt ikke an samtidig å love mer av alle goder og mindre i skatt for å betale for godene. Å øke utgiftene og senke inntektene er like umulig i samfunnsøkonomien som i en husholdning. Hver gang vi spør Høyre om hvor de skal skjære ned, blir vi stående

uten svar. Vi får aldri vite om det er skolene, sykehusene eller de eldre som skal få mindre. Jeg tror Høyre undervurderer velgerne. Det skaper ikke tillit å tilby mere goder for mindre betaling. Det er ikke troverdig å si at det kan bli en borgerlig regjering bygd på et flertall når alle kan se at det borgerlige alternativet er stein dødt.

Angrep er det beste forsvar sier et gammelt ord. Willoch har vist oss her i kveld at han lever etter denne regelen. Det er lett å skjønne hvorfor: For det første har ikke Høyre gode svar på vårt spørsmål om sammenhengen i deres politikk og agitasjon. For det andre vet Høyre at Arbeiderpartiet gjennom ti år har opparbeidet en

8.

solid tillit i det norske folk. Folk vet at det er vi som har vært drivkraften bak velferdssamfunnet. Folk vet at vi har full sysselsetting fordi vi har drevet en konsekvent politikk for å make dette. Høyre legger vekt på å rive ned denne tilliten ved stadige og ubegrunnede angrep - ikke ved å forklare folk hvilken politikk en borgerlig regjering skal føre.

Vi vil etterlyse Høyres konkrete alternativ. Nå får de lette på sløret - og vise oss hvor de vil ta alle løftepengene sine fra. Det norske folk har vett, forstand og god hukommelse. Sunnmøre Arbeideravis spurte nylig Willochs partifelle Inger Koppernes om hun kunne si et eneste borgerlig styrt land der forholdene var bedre

enn i Norge. Hun brukte mye plass på å vise leserne at hun ikke hadde noe slikt land å vise til. Det sved nok, også for Willoch da det konservative svenske forretningsblad Veckans Affärer tildelte Norge verdensmesterskapet i økonomi for 1980.

Aftenposten karakteriserte det som skjedde under den borgerlige regjeringen i Sverige som en tragedie for landet. Jeg er enig i denne karakteristikken. Jeg tror ikke det norske folk har behov for å eksperimentere med borgerlige tragedier.

Hva en borgerlig regjering vil stå for vet ikke velgerne før etter valget. Det vi har behov for, er en klar

10.

politikk som blir presentert før valget -og som forplikter både parti og regjering. Det finnes bare ett slikt klart alternativ i Arbeiderpartiet.